Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 16 juli 2026*

”Begäran om förhandsavgörande – Betaltjänster på den inre marknaden – Direktiv (EU) 2015/2366 – Artikel 4 led 3 – Begreppet betaltjänst – Artikel 4 led 24 – Begreppet betalning – Transaktion av en mellanhand som utförs genom ett trepartsavtal och som består i att ta emot medel från en klient på ett bankkonto tillhörande denna mellanhand och därefter överföra medlen till en byggentreprenör efter samtycke från klienten – Kvalificeringen av transaktionen – Ingen ’betaltjänst’”

I mål C-51/25,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av College van Beroep voor het bedrijfsleven (Appellationsdomstolen för förvaltningsrättsliga mål av ekonomisk art, Nederländerna) genom beslut av den 28 januari 2025, som inkom till domstolen den 28 januari 2025, i målet

Betaal Garant Nederland

mot

Nederlandsche Bank NV,

ytterligare deltagare i rättegången:

Vereniging Eigen Huis,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden F. Biltgen, domstolens vice ordförande T. von Danwitz, tillika tillförordnad domare på första avdelningen, samt domarna A. Kumin, S. Gervasoni och M. Bošnjak (referent),

generaladvokat: M. Campos Sánchez-Bordona,

justitiesekreterare: handläggaren A. Lamote,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 december 2025,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– De Nederlandsche Bank NV, genom G. Dictus och A. Muhammad, advocaten,

– Nederländernas regering, genom J. Langer och C.S. Schillemans, båda i egenskap av ombud,

– Tjeckiens regering, genom J. Očková, M. Smolek och J. Vláčil, samtliga i egenskap av ombud,

– Italiens regering, genom S. Fiorentino, i egenskap av ombud, biträdd av E. Cicatelli, procuratore dello Stato, och G. Iappelli, avvocato dello Stato,

– Norges regering, genom J. Høvik, E. Rikheim och P.A. Tønnessen, samtliga i egenskap av ombud,

– Europeiska kommissionen, genom G. Goddin och P. Vanden Heede, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 26 februari 2026 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 4 led 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG (EUT L 337, 2015, s. 35), jämförd med punkt 3 c i bilaga I till detta direktiv.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan Betaal Garant Nederland CV (nedan kallat Betaal Garant), ett kommanditbolag bildat enligt nederländsk rätt som tillhandahåller garantier och säkerheter till enskilda i samband med byggnadsprojekt, och De Nederlandsche Bank NV, som är Nederländernas centralbank (nedan kallad DNB). Målet rör ett föreläggande, förenat med vite, mot Betaal Garant för åsidosättande av den nationella lagstiftning genom vilken direktiv 2015/2366 har införlivats, och närmare bestämt för att utan auktorisation bedriva verksamhet som betaltjänstleverantör.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Skälen 6 och 24 i direktiv 2015/2366 har följande lydelse:

”(6) Det behövs nya regler för att åtgärda dessa luckor i lagstiftningen, samtidigt som den rättsliga klarheten ökas och en enhetlig tillämpning av regelverket i [Europeiska] unionen säkras. Likvärdiga driftsvillkor bör garanteras för befintliga och nya aktörer på marknaden genom åtgärder som möjliggör för nya betalningsmetoder att nå ut till en större marknad och säkerställer en hög konsumentskyddsnivå vid användningen av dessa betaltjänster i

unionen som helhet. Detta bör öka effektiviteten inom betalningssystemet som helhet och leda till mer valfrihet och insyn när det gäller betaltjänster, och samtidigt stärka konsumenternas förtroende för en harmoniserad betalningsmarknad.

…

(24) Det är nödvändigt att specificera de kategorier av betaltjänstleverantörer som lagligen får tillhandahålla betaltjänster inom unionen, dvs. kreditinstitut som från användare tar emot insättningar som kan användas för att finansiera betalningstransaktioner, vilka även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven som fastställs i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU [av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 2013, s. 338)], institut för elektroniska pengar som ger ut elektroniska pengar för finansiering av betalningstransaktioner och som även i fortsättningen bör omfattas av tillsynskraven som fastställs i [Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/110/EG av den 16 september 2009 om rätten att starta och driva affärsverksamhet i institut för elektroniska pengar samt om tillsyn av sådan verksamhet, om ändring av direktiven 2005/60/EG och 2006/48/EG och om upphävande av direktiv 2000/46/EG (EUT L 267, 2009, s. 7)], och slutligen de betalningsinstitut och postgiroinstitut som har rätt till detta enligt nationell rätt. Tillämpningen av den rättsliga ramen bör begränsas till tjänsteleverantörer som tillhandahåller betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet i enlighet med detta direktiv.”

4 Artikel 1 i detta direktiv har rubriken ”Syfte”. Artikel 1.1 föreskriver följande:

”I detta direktiv fastställs hur medlemsstaterna ska skilja mellan följande kategorier av betaltjänstleverantörer:

a) Kreditinstitut enligt definitionen i artikel 4.1 [led] 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 [av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1)], …

b) Institut för elektroniska pengar enligt definitionen i artikel 2 [led] 1 i direktiv [2009/110] …

c) Postgiroinstitut …

d) Betalningsinstitut.

…”

5 I artikel 4 i direktiv 2015/2366, med rubriken ”Definitioner”, föreskrivs följande:

”I detta direktiv gäller följande definitioner:

…

3. *betaltjänst*: en eller flera av de affärsverksamheter som anges i bilaga I.

4. *betalningsinstitut*: en juridisk person som i enlighet med artikel 11 har auktoriserats att tillhandahålla och genomföra betaltjänster inom unionen.

5. *betalningstransaktion*: en åtgärd som initieras av betalaren eller av betalningsmottagaren på dennes vägnar vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren.

…

8. *betalare*: en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder.

9. *betalningsmottagare*: en fysisk eller juridisk person som är den avsedda mottagaren av medel som har omfattats av en betalningstransaktion.

…

11. *betaltjänstleverantör*: ett organ som avses i artikel 1.1 eller en fysisk eller juridisk person som omfattas av ett undantag enligt artiklarna 32 eller 33.

…

13. *betalningsorder*: en instruktion som en betalare eller betalningsmottagare ger sin betaltjänstleverantör om att en betalningstransaktion ska genomföras.

…

20. *konsument*: en fysisk person som enligt de betaltjänstavtal som omfattas av detta direktiv agerar för ändamål som ligger utanför hans eller hennes närings- eller yrkesverksamhet.

…

22. *penningöverföring*: en betaltjänst där medel tas emot från en betalare, utan att något betalkonto öppnas i betalarens eller betalningsmottagarens namn, uteslutande i syfte att överföra motsvarande belopp till en betalningsmottagare eller en annan betaltjänstleverantör som agerar på betalningsmottagarens vägnar, och/eller där dessa medel tas emot på betalningsmottagarens vägnar och ställs till dennes förfogande.

…

24. *betalning*: en betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto, som utförs av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren.

…”

6 Bilaga I till direktivet har följande lydelse:

”Betaltjänster

(som avses i artikel 4.3)

…

3. Genomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel på ett betalkonto hos användarens betaltjänstleverantör eller någon annan betaltjänstleverantör:
   a) Genomförande av autogireringar, inklusive engångsautogireringar.
   b) Genomförande av betalningstransaktioner med kontokort eller liknande utrustning.
   c) Genomförande av betalningar, inklusive stående betalningsorder.

…

6. Penningöverföring.

…”

Nederländsk rätt

Den nederländska civillagen

7 Artikel 767 i volym 7 i Burgerlijk Wetboek (den nederländska civillagen) föreskriver följande:

”Byggherren kan endast åläggas att erlägga betalningar som åtminstone ungefär motsvarar byggnadsarbetets framskridande eller värdet av de tillgångar som överlåtits till denne. För att säkerställa att byggherren fullgör sina skyldigheter kan det dock avtalas att denne hos notarien ska deponera ett belopp som inte får överstiga 10 procent av byggkostnaden eller ställa en alternativ säkerhet för detta belopp. Eventuellt överskjutande belopp utgör en otillbörlig utbetalning.”

Lagen om finansiell tillsyn

8 Wet op het financieel toezicht (lagen om finansiell tillsyn) av den 28 september 2006 (Stb. 2007, nr 475), i dess tillämpliga lydelse i det nationella målet (nedan kallad lagen om finansiell tillsyn), införlivar direktiv 2015/2366 med nederländsk rätt.

9 Enligt artikel 1:1 i den lagen är en betaltjänstleverantör en person vars yrkesverksamhet består i att tillhandahålla betaltjänster, vilket består i all yrkesverksamhet som avses i bilagan till Europaparlamentets och rådets direktiv 2007/64/EG av den 13 november 2007 om betaltjänster på den inre marknaden och om ändring av direktiven 97/7/EG, 2002/65/EG, 2005/60/EG och 2006/48/EG samt upphävande av direktiv 97/5/EG (EUT L 319, 2007, s. 1). Med hänsyn till att direktiv 2007/64 har upphävts genom direktiv 2015/2366 har den hänskjutande domstolen preciserat att definitionerna i artikel 1:1 i nämnda lag motsvarar definitionerna i artikel 4 i direktiv 2015/2366.

10 Artikel 2:3a.1 i samma lag föreskriver följande:

”Det är förbjudet för varje person som har sitt säte i Nederländerna att utöva verksamhet som betaltjänstleverantör utan att ha erhållit [DNB:s] auktorisation för detta ändamål.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

11 Betaal Garant är ett bolag som tillhandahåller rådgivning samt garantier och säkerheter till privatpersoner i samband med bygg- och entreprenadprojekt. I samband med detta erbjuder Betaal Garant bland annat två produkter för privatpersoner, dels en fullgörandegaranti (*afbouwgarantie*), dels ställandet av säkerhet (*zekerheidsstelling*). Det framgår av tolkningsfrågans lydelse och av motiveringen till begäran om förhandsavgörande att den hänskjutna frågan endast avser ställande av säkerhet.

12 Stichting BGN Zekerheidsstelling (nedan kallad Betaal Garant-stiftelsen) är en stiftelse som är knuten till Betaal Garant.

13 Betaal Garant erbjuder parterna i ett entreprenadavtal en säkerhet på grundval av ett avtal mellan klienten, entreprenören och Betaal Garant. Syftet med denna säkerhet är att täcka risken för en entreprenör som uppför en bostad eller en annan byggnad för att klienten inte fullgör sina skyldigheter. Företagarna utsätter sig nämligen för denna risk, eftersom klienten enligt nederländsk rätt har rätt att betala priset för arbetet i flera omgångar och i allmänhet inte behöver betala den sista delen förrän bostaden väl har tagits emot. För att täcka denna risk kan företagare kräva att klienter deponerar den sista delbetalningen hos en notarie eller ställer en alternativ säkerhet. Denna säkerhet syftar till att se till att beloppet för den sista delbetalningen betalas till entreprenören.

14 Enligt de allmänna villkoren för säkerheten, vilka är avtalsvillkor som Betaal Garant har utformat och som återges i begäran om förhandsavgörande, ska klienten som säkerhet till Betaal Garant-stiftelsen betala ett visst belopp, beräknat i förhållande till den första förskottsbetalning som ska erläggas på det byggpris som klienten är skyldig entreprenören vid tidpunkten för förskottsbetalningen. Det belopp som ställs som säkerhet uppgår som standard till 6 procent av priset för bygget.

15 När entreprenadavtalet har fullgjorts på ett för näringsidkaren och klienten tillfredsställande sätt, och efter skriftlig underrättelse till Betaal Garant, ska säkerhetsbeloppet betalas till entreprenören inom fem arbetsdagar. Detta belopp överförs från Betaal Garant-stiftelsens betalkonto till entreprenörens betalkonto.

16 Kostnaderna för att ställa säkerheten uppgår som standard till 4 procent av säkerheten för klienten, dock minst 300 euro, och till 2,5 procent av säkerheten för entreprenören, dock minst 200 euro. Betaal Garant fakturerar klienten för sina kostnader. Entreprenörens kostnader dras av vid utbetalning av säkerheten till entreprenören. Om entreprenören går i konkurs betalar Betaal Garant detta belopp till den entreprenör som ersätter denne.

17 Efter en begäran från Vereniging Eigen Huis undersökte DNB om den fullgörandegaranti och den säkerhet som Betaal Garant erbjöd stred mot lagen om finansiell tillsyn.

18 Genom beslut av den 8 december 2020 utfärdade DNB ett föreläggande med vite gentemot Betaal Garant, med motiveringen bland annat att företaget genom att ställa säkerheten hade överträtt förbudet i artikel 2:3a.1 i lagen om finansiell tillsyn att bedriva yrkesmässig betaltjänstverksamhet utan auktorisation.

19 Enligt detta föreläggande skulle Betaal Garant bland annat upphöra med överträdelsen inom fyra veckor från delgivningen, genom att inte längre erbjuda säkerheten och genom att överlåta, ändra eller säga upp gällande avtal. För de samlade överträdelserna uppgick vitet till 10 000 euro för varje vecka efter utgången av den fastställda anståndsperioden som Betaal Garant underlät att följa föreläggandet. Maxbeloppet för vitet uppgick till 50 000 euro.

20 Betaal Garant gav in ett administrativt klagomål mot föreläggandet, men DNB fann i beslut av den 6 oktober 2021 inte anledning att ändra det. Betaal Garant överklagade detta beslut till Rechtbank Rotterdam (Domstolen i Rotterdam, Nederländerna).

21 Efter att ha konstaterat att anståndsperioden hade löpt ut utan att Betaal Garant hade efterkommit föreläggandet, krävde DNB ut det aktuella vitet genom beslut av den 31 januari 2022.

22 Betaal Garant invände mot detta beslut. DNB vidarebefordrade denna invändning till Rechtbank Rotterdam (Domstolen i Rotterdam) som ett överklagande.

23 Nämnda domstol ogillade Betaal Garants överklagande av beslutet av den 6 oktober 2021 och avvisade överklagandet av beslutet av den 31 januari 2022. Den fann att DNB hade gjort en riktig bedömning när den konstaterade att Betaal Garant måste ha auktorisation för att erbjuda fullgörandegarantin och säkerheten och att Betaal Garant, i avsaknad av sådan auktorisation, hade agerat i strid med lagen om finansiell tillsyn.

24 Betaal Garant överklagade till College van Beroep voor het bedrijfsleven (Appellationsdomstolen för förvaltningsrättsliga mål av ekonomisk art, Nederländerna), som är den hänskjutande domstolen.

25 Den hänskjutande domstolen vill få klarlagt om DNB:s ståndpunkt är välgrundad. Den bedömer att klienten, i egenskap av betalare (i den mening som avses i artikel 4 led 8 i direktiv 2015/2366), genom betalningen av det belopp som motsvarar säkerheten lämnar en betalningsorder (i den mening som avses i led 13 i samma artikel) till sin bank (i egenskap av betaltjänstleverantör i den mening som avses i led 11 i samma artikel), för överföring av medel från sitt betalkonto (i den mening som avses i led 12 i samma artikel) till Betaal Garant-stiftelsens betalkonto. Stiftelsen ska därför kvalificeras som betalningsmottagare (i den mening som avses i led 9 i samma artikel). Nämnda domstol bedömer att klientens bank utför en betalningstransaktion (i den mening som avses i punkt 3 i bilaga I till direktivet) och därmed tillhandahåller en betaltjänst. Vad gäller den transaktion som består i att överföra medel från Betaal Garant-stiftelsens konto till entreprenörens konto, anser den hänskjutande domstolen att stiftelsens bank genomför en betalningstransaktion och således tillhandahåller en betaltjänst, eftersom stiftelsen är ”betalare” och entreprenören ”betalningsmottagare”.

26 DNB anser däremot att mottagandet av klientens medel på Betaal Garant-stiftelsens konto och därefter överföringen av medlen från detta konto till entreprenörens konto utgör en enda betalningstransaktion som utförs av Betaal Garant. Betaal Garant utför i detta sammanhang, i

egenskap av mellanhand, en betalning av klientens medel till entreprenören och tillhandahåller därmed en betaltjänst i den mening som avses i artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366 jämförd med punkt 3 i bilaga I till direktivet.

27 Den hänskjutande domstolen har emellertid hänvisat till ett svar från Europeiska kommissionen, offentliggjort den 18 mars 2022, på fråga 2020/5216, som ingår bland de tillsynsregler som tillämpas av Europeiska bankmyndigheten. Enligt detta svar utgör mottagande och överföring av medel en betaltjänst i enlighet med artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366 jämförd med bilaga I till direktivet. Kommissionen anser att det kan vara fråga om en penningöverföring i den mening som avses i artikel 4 led 22 i direktivet jämförd med punkt 6 i bilaga I till direktivet, eller ett genomförande av betalningstransaktioner i enlighet med punkt 3 i bilaga I till direktivet. Den hänskjutande domstolen anser att detta svar skulle kunna stödja DNB:s ståndpunkt.

28 Mot denna bakgrund beslutade College van Beroep voor het bedrijfsleven (Appellationsdomstolen för förvaltningsrättsliga mål av ekonomisk art) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

– ”Ska artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366 jämförd med punkt 3 c i bilaga I till detta direktiv tolkas så, att en tjänst i form av mottagande och vidarebetalning av medel som en enhet som fungerar som mellanhand erbjuder utgör en betaltjänst – och närmare bestämt ett genomförande av betalningar i den mening som avses i detta direktiv – när denna enhet inom ramen för ett avtal med en klient och en entreprenör tar emot medel från klienten på sitt betalkonto och, efter samtycke från klienten, överför dem från detta betalkonto till entreprenören?”

Prövning av tolkningsfrågan

29 Den hänskjutande domstolen har ställt sin enda fråga för att få klarhet i huruvida artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366 jämförd med punkt 3 c i bilaga I till direktivet ska tolkas så, att en tjänst i form av mottagande och vidarebetalning av medel som en enhet som fungerar som mellanhand erbjuder utgör en betaltjänst i den mening som avses i nämnda artikel 4 led 3, och närmare bestämt en ”betalning”, när denna enhet inom ramen för ett avtal med en klient och en entreprenör tar emot medel från klienten på sitt betalkonto och, efter klientens samtycke, överför dem från detta betalkonto till entreprenören.

30 Inledningsvis framgår det av begäran om förhandsavgörande att Betaal Garant tillhandahåller borgensåtaganden och/eller ställande av säkerhet i samband med transaktioner avseende uppförande av byggnader, tjänster som utgör en ”alternativ säkerhet” i den mening som avses i artikel 767 i volym 7 i den nederländska civillagen. Enligt samma uppgifter är dessa tjänster var och en uppdelade i två olika deltransaktioner:

– Inledningsvis överförs medel från Betaal Garants klient betalkonto till Betaal Garant-stiftelsens betalkonto. De betalda beloppen ska stå på det sistnämnda kontot som säkerhet fram till dess att den berörda klienten har kontrollerat och underrättat Betaal Garant om att entreprenadavtalet har fullgjorts på ett för Betaal Garant tillfredsställande sätt.

– Därefter, efter denna kontroll och med klientens samtycke, skickar Betaal Garant-stiftelsen en betalningsorder till sin bank, för att banken ska överföra det begärda beloppet från sitt betalkonto till nämnda entreprenörs betalkonto.

31 Efter detta klargörande ska det erinras om att enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse beaktas bestämmelsens lydelse, det sammanhang den förekommer i och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (dom av den 17 november 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punkt 12, och dom av den 1 augusti 2025, Alace och Canpelli, C-758/24 och C-759/24, EU:C:2025:591, punkt 91).

32 Vad för det första gäller de aktuella bestämmelsernas lydelse ska det påpekas att artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366, där begreppet betaltjänst definieras, hänvisar till de verksamheter som anges i förteckningen i bilaga I till direktivet, varvid det preciseras att en eller flera av dessa verksamheter ska bedrivas som en ”affärsverksamhet”.

33 Bland de verksamheter som räknas upp i den förteckningen nämns, i punkt 3 c i nämnda bilaga, ”[g]enomförande av betalningstransaktioner, däribland överföring av medel på ett betalkonto hos användarens betaltjänstleverantör eller någon annan betaltjänstleverantör”, när denna transaktion består i ”[g]enomförande av betalningar, inklusive stående betalningsorder”.

34 Enligt artikel 4 led 5 i direktiv 2015/2366 avses med betalningstransaktion ”en åtgärd som initieras av betalaren eller av betalningsmottagaren på dennes vägnar vid placering, överföring eller uttag av medel, oberoende av eventuella underliggande förpliktelser mellan betalaren och betalningsmottagaren”.

35 Det ska dessutom erinras om att begreppet betalning i artikel 4 led 24 i direktiv 2015/2366 definieras som ”en betaltjänst för kreditering av en betalningsmottagares betalkonto med en betalningstransaktion eller en rad betalningstransaktioner från en betalares betalkonto, som utförs av en betaltjänstleverantör som har tillgång till betalarens betalkonto på grundval av en instruktion som lämnats av betalaren” och att led 8 i samma artikel definierar en betalare som ”en fysisk eller juridisk person som är betalkontoinnehavare och som godkänner en betalningsorder från detta betalkonto eller, om det inte finns något betalkonto, en fysisk eller juridisk person som lämnar en betalningsorder”.

36 Av detta följer att betalaren, för att en betalning ska kunna verkställas, inte bara ger en betalningsorder till sin betaltjänstleverantör, utan även måste ha betalarens betalkonto.

37 Det framgår följaktligen av en bokstavstolkning av de aktuella bestämmelserna att det måste finnas ett betalkonto tillhörande betalaren och att betaltjänstleverantören måste ha detta konto för att det ska kunna fastställas att en betalningstransaktion utgör ett förfarande för ”genomförande av betalningar” i den mening som avses i punkt 3 c i bilaga I till direktiv 2015/2366 och således en ”betaltjänst” i den mening som avses i de aktuella bestämmelserna.

38 Även om Betaal Garants tillhandahållande av borgensförbindelser och/eller ställande av säkerhet i förevarande fall bland annat innebär överföringar av medel inom ramen för de två deltransaktioner som avses i punkt 30 ovan, framgår det av uppgifterna i begäran om förhandsavgörande att dessa överföringar utförs av klienterna respektive Betaal Garant-stiftelsen och inte av Betaal Garant självt. Enligt dessa uppgifter är dessa banker betaltjänstleverantörer i den mening som avses i artikel 4 led 11 i direktiv 2015/2366.

39 Det framgår dessutom av begäran om förhandsavgörande och av de skriftliga yttranden som inkommit till domstolen att varken Betaal Garant eller Betaal Garant-stiftelsen innehar betalkonton för sina klienters räkning, vilket innebär att överföringar av belopp som ska betalas enligt avtalen mellan Betaal Garant, klienter och entreprenörer sker från konton som innehas av klienternas och Betaal Garant-stiftelsens respektive betaltjänstleverantörer.

40 Av detta följer att det, inom ramen för de två deltransaktioner som beskrivs i punkt 30 ovan, ankommer på klientens respektive Betaal Garant-stiftelsens betaltjänstleverantörer att genomföra betalningstransaktioner och överföringar, och att det underliggande avtalsförhållandet mellan klienten, Betaal Garant och entreprenören saknar betydelse i detta avseende.

41 Även om de överföringar av medel som utförs av betaltjänstleverantörerna till klienten och Betaal Garant-stiftelsen kan kvalificeras som ”betaltjänster”, bland annat genomförande av överföringar, ska det erinras om att den borgensförbindelse och/eller deposition som Betaal Garant i förevarande fall har tillhandahållit enligt artikel 767 i volym 7 i den nederländska civillagen utgör ett slags personlig säkerhet och, närmare bestämt, en ”alternativ säkerhet” som ett alternativ till en depositionstjänst hos en notarie. Eftersom en sådan tjänst varken definieras eller regleras i direktiv 2015/2366, omfattas den inte av direktivets tillämpningsområde.

42 Vad för det andra gäller det sammanhang som de aktuella bestämmelserna ingår i, erinrar domstolen om att artikel 1.1 i direktiv 2015/2366 fastställer sex kategorier av betaltjänstleverantörer. Bland dessa kategorier ingår bland annat kreditinstitut, institut för elektroniska pengar, betalningsinstitut och postgiroinstitut. Såsom framgår av bland annat artikel 4 led 24 i direktiv 2015/2366 och av punkt 3 i bilaga I till direktivet, är direktivet tillämpligt på betaltjänster och betalningar som enbart tillhandahålls av enheter som omfattas av dessa kategorier av betaltjänstleverantörer.

43 Denna tolkning stöds av skäl 24 i direktivet, enligt vilket den rättsliga ram som införs genom direktivet bör tillämpas på tjänsteleverantörer som tillhandahåller betaltjänster som regelbunden sysselsättning eller affärsverksamhet.

44 Detta krav förklaras av det normativa sammanhang som direktiv 2015/2366 ingår i. Att en transaktion kvalificeras som en ”betaltjänst” medför nämligen betydande rättsverkningar för den person som yrkesmässigt och regelbundet erbjuder en sådan tjänst.

45 Det ska påpekas att bestämmelserna om auktorisation av och tillsyn över betalningsinstitut jämte bestämmelserna om betaltjänstleverantörens civilrättsliga ansvar är regelverk som kännetecknas av höga krav, såsom generaladvokaten påpekat i punkterna 61–65 i sitt förslag till avgörande. Tillämpningen av ett sådant strikt regelverk motiveras, sett till dess stränghet, av att betaltjänstleverantören direkt deltar i överföringen av medel.

46 I än högre grad, och såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 65 i sitt förslag till avgörande, är de krav på auktorisation av betalningsinstitut, tillsyn och civilrättsligt ansvar som föreskrivs i direktiv 2015/2366 inte motiverade om överföringar av medel endast görs för att utföra en annan tjänst som erbjuds i första hand, såsom i förevarande fall, det vill säga en tjänst som består i att tillhandahålla alternativa säkerheter, en verksamhet som i sig inte omfattas av bestämmelserna i detta direktiv.

47 I förevarande fall framgår det av begäran om förhandsavgörande och av de yttranden som inkommit till domstolen att Betaal Garant inte hör till någon av de kategorier av ”betaltjänstleverantör” som avses i punkt 42 ovan och att företaget, för att utföra den tjänst avseende tillhandahållande av alternativa säkerheter som är aktuell i det nationella målet, inte själv genomför några överföringar av medel.

48 För det tredje och slutligen, vad gäller målen med direktiv 2015/2366, framgår det bland annat av skäl 6 i direktivet att det inte bara syftar till att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå vid användningen av betaltjänster i unionen som helhet (se, i detta avseende, dom av den 11 november 2020, DeniuzBank, C-287/19, EU:C:2020:897, punkt 102), utan även till att öka den rättsliga klarheten och säkra en enhetlig tillämpning av regelverket i hela unionen.

49 Domstolen erinrar om att den redan – vad gäller direktiv 2007/64, som var föregångare till direktiv 2015/2366 – har slagit fast att unionslagstiftaren har velat skapa en inre marknad för betaltjänster genom att ersätta de 27 befintliga nationella systemen, vilkas samexistens gav upphov till bristande rättssäkerhet, med harmoniserade rättsliga bestämmelser som definierar betaltjänstanvändarnas och betaltjänstleverantörernas rättigheter och skyldigheter (dom av den 2 september 2021, CRCAM, C-337/20, EU:C:2021:671, punkt 44).

50 Den omständigheten att målet att säkerställa en hög konsumentskyddsnivå utgör ett grundläggande mål för det system som införts genom direktiv 2015/2366 kan inte i sig påverka tillämpningsområdet för bestämmelserna i detta direktiv eller utvidga räckvidden av de relevanta begrepp som dessa bestämmelser innehåller genom att gå utöver ordalydelsen i definitionerna av dessa begrepp. En sådan tolkning skulle dessutom strida mot målet att säkerställa rättslig klarhet på området för betaltjänster.

51 Såsom erinras om i punkterna 13 och 41 ovan är dessutom Betaal Garants tjänst att erbjuda borgensförbindelser och/eller deposition i förevarande fall, enligt artikel 767 i volym 7 i den nederländska civillagen, ett alternativ till depositionstjänsten hos en notarie. Det kan emellertid konstateras att det varken av bestämmelserna i direktiv 2015/2366 eller av direktivets allmänna systematik framgår att en avsikt med direktivet varit att låta notariers tillhandahållande av sådana tjänster omfattas av den särskilda ordningen för betaltjänster och av det krav på auktorisation som föreskrivs där.

52 Det framgår följaktligen av en bokstavstolkning, en kontextuell tolkning och en teleologisk tolkning av de aktuella bestämmelserna att tillämpningsområdet för direktiv 2015/2366 inte innefattar leverantörer av tjänster bestående i att tillhandahålla säkerheter, vilka accessoriskt använder betaltjänster som erbjuds av andra tjänsteleverantörer som huvudsakligen tillhandahåller sådana tjänster, inom ramen för sin regelbundna sysselsättning eller affärsverksamhet.

53 Av vad som anförts följer att tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artikel 4 led 3 i direktiv 2015/2366 jämförd med punkt 3 c i bilaga I till direktivet ska tolkas så, att en tjänst i form av mottagande och vidarebetalning av medel som en enhet som fungerar som mellanhand erbjuder inte utgör en betaltjänst i den mening som avses i nämnda artikel 4 led 3, och mer specifikt inte en ”betalning”, när denna enhet inom ramen för ett avtal med en klient och en entreprenör tar emot medel från klienten på ett betalkonto tillhörande en stiftelse som är knuten till denna enhet och, efter klientens samtycke, överför medlen från detta betalkonto till entreprenören.

Rättegångskostnader

54 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

Artikel 4 led 3 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2015/2366 av den 25 november 2015 om betaltjänster på den inre marknaden, om ändring av direktiven 2002/65/EG, 2009/110/EG och 2013/36/EU samt förordning (EU) nr 1093/2010 och om upphävande av direktiv 2007/64/EG, jämförd med punkt 3 c i bilaga I till direktiv 2015/2366,

ska tolkas så,

att en tjänst i form av mottagande och vidarebetalning av medel som en enhet som fungerar som mellanhand erbjuder inte utgör en betaltjänst i den mening som avses i nämnda artikel 4 led 3, och mer specifikt inte en ”betalning”, när denna enhet inom ramen för ett avtal med en klient och en entreprenör tar emot medel från klienten på ett betalkonto tillhörande en stiftelse som är knuten till denna enhet och, efter klientens samtycke, överför medlen från detta betalkonto till entreprenören.

Underskrifter